

Äldste David A. Bednar
i de tolv apostlarnas kворum

Kom och se

Jesu Kristi kyrka har alltid varit och kommer alltid att vara en missionärskyrka.

Mitt tal riktar sig särskilt till dem som inte är medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Jag ska ta upp en grundläggande fråga som många av er kan ha: "Varför är sista dagars heliga så angelägna om att berätta om sin tro och att inbjuda mig att få veta mer om deras kyrka?"

Jag ber att Herrens ande ska hjälpa mig att kommunicera på ett bra sätt och er att tydligt förstå mitt svar på den här viktiga frågan.

Ett gudomligt uppdrag

Hängivna lärjungar till Jesus Kristus har alltid varit och kommer alltid att vara trogna missionärer. En missionär är en Kristi efterföljare som vittnar att han är Återlösaren och som förkunnar sanningarna i hans evangelium.

Jesu Kristi kyrka har alltid varit och kommer alltid att vara en missionärskyrka. De enskilda medlemmarna i Frälsarens kyrka har med tagit på sig det högtidliga ansvaret att hjälpa till att uppfylla det gudomliga uppdrag som Herren gav sina apostlar och som finns i Nya testamentet:

"Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er. Och se, jag är med er alla

dagar intill tidens slut" (Matt. 28:19–20).

Sista dagars heliga tar det här ansvaret på allvar, att undervisa alla människor i alla nationer om Herren Jesus Kristus och hans återställda evangelium. Vi tror att den kyrka som Frälsaren grundade i forna dagar har återupprättats på jorden av honom i vår tid. Läran, principerna, prästadömetts myndighet, förrättningarna och förbunden i hans evangelium återfinns i hans kyrka i dag.

När vi inbjuder er att besöka kyrkan med oss eller undervisas av heltidsmissionärerna, försöker

vi inte sälja en produkt. Som medlemmar i kyrkan får vi inte priser eller bonuspoäng i en himmelsk tävling. Vi försöker inte bara öka kyrkans medlemsantal. Och framför allt försöker vi inte tvinga er att tro som vi gör. Vi inbjuder er att lyssna till de återställda sanningarna i Jesu Kristi evangelium så att ni kan studera, begrunda, be och själva få veta om det vi berättar för er är sant.

Några av er kanske svarar: "Men jag tror redan på Jesus och följer hans lärdomar" eller "jag är vet inte om Gud verkligen finns". Vår inbjudan till er är inte ett försök att förminska er religiösa tradition eller livsupplevelse. Ta med er allt det ni vet är sant, rätt och berömvärdt – och pröva vårt budskap. Liksom Jesus uppmanade två av sina lärjungar att "komma och se" (se Joh. 1:39), uppmanar vi er att komma och se om Jesu Kristi återupprättade evangelium utvidgar och berikar det som ni redan tror är sant.

Vi känner verkligen ett högtidligt ansvar att föra ut det här budskapet till varje nation, släkte, tungomål och folk. Och det är precis det vi gör med en styrka på i dag över 88 000 heltidsmissionärer som verkar i över 150 länder i hela världen. Dessa utomordentliga män och kvinnor hjälper kyrkans medlemmar att uppfylla sina gudomligt tilldelade och personliga ansvar att förkunna Jesu Kristi eviga evangelium (se L&F 68:1).

Mer än en andlig plikt

Men vår iver att förkunna det här budskapet är inte bara resultatet av andlig plikt känsla. Vår vilja att dela med oss av Jesu Kristi återställda evangelium till er återspeglar hur viktiga de här sanningarna är för oss. Jag kan bäst beskriva varför vi är så rättframma i våra försök att förklara vår tro för er med hjälp av en upplevelse min

hustru och jag hade för många år sedan med två av våra söner.

En kväll stod Susan och jag nära ett fönster i vårt hem och såg på när två av våra små pojkar lekte utomhus. Under sina äventyr skadade sig den yngre av de två pojkarna i en liten olycka. Vi märkte snart att han inte var allvarligt skadad och bestämde oss för att inte omedelbart rycka in. Vi ville se om något av det vi talat om i familjen om broderskärlek hade sjunkit in. Det som hände sedan var både intressant och lärorikt.

Den äldre brodern tröstade och hjälpte försiktigt sin lillebror in i huset igen. Susan och jag höll oss nära köket för att se vad som skulle hända och vi var beredda att ingripa omedelbart om det verkade finnas risk för ytterligare kroppsskada eller allvarlig olycka.

Den äldre brodern drog fram en stol till diskbänken. Han klättrade upp på stolen, hjälpte sin bror upp på stolen, vred på vattnet och började hålla på en

stor mängd diskmedel på skrapåret på lillebrors arm. Han gjorde sitt bästa för att försiktigt tvätta bort smutsen. Den yngre broderns reaktion på behandlingen kan bara korrekt beskrivas med hjälp av skriftens ord: "Och de skall ha orsak att jämra sig och gråta och klaga och gnissla tänder" (Mosiah 16:2). Och den lille pojken jämrade sig verkligen!

När skrubbandet var över torkades armen omsorgsfullt med en handduk. Skrikandet upphörde så småningom. Då klättrade den äldre brodern upp på köksbänken, öppnade ett skåp och hittade en öppnad tub med salva. Trots att lillebrors skrapår inte var så stora strök den äldre brodern ut nästan all salva i tuben på hela den skadade armen. Skrikandet kom inte tillbaka, för den yngre brodern tyckte tydligen om salvans lindrande verkan mycket mer än han uppskattade diskmedlets renande verkan.

Den äldre brodern återvände till skåpet där han funnit salvan och

hittade en öppnad förpackning med sterila bandage. Han rev sedan upp och virade bandage om hela sin brors arm, från handleden till armbågen. När den akuta situationen retts ut och hela köket var fullt av tvålskum, salva och tomma förpackningar, hoppade de två små pojkarna glatt ner från stolen.

Det som sedan hände är viktigast av allt. Den skadade brodern samlade ihop överblivna bandage och den nästan tomma tuben med salva och gick tillbaks ut. Han letade snabbt upp sina vänner och började sätta salva och bandage på deras armar. Både Susan och jag slogs av uppriktigheten, entusiasmen och snabbheten i hans reaktion.

Varför gjorde denne lille pojke det han gjorde? Jag ber er notera att han omedelbart och intuitivt ville ge sina vänner just det som hade hjälpt honom när han var skadad. Den här lille pojken behövde inte drivas på, manas eller sporras att handla. Hans önskan att dela med sig var den

naturliga följderna av en mycket nyttig och välgörande personlig upplevelse.

Många av oss vuxna betar oss på precis samma sätt när vi finner en behandling eller medicin som lindrar smärta som vi länge lidit av, eller när vi fått råd som gör att vi kan möta utmaningar med mod och rådlöshet med tålmod. Att dela med oss till andra människor av det som betyder mest för oss eller har hjälpt oss är inte alls ovanligt.

Det här mönstret är särskilt tydligt när det gäller sådant som är av stor andlig vikt och betydelse. Till exempel betonar en berättelse i en helig skrift som heter Mormons bok en dröm som en forntida profet vid namn Lehi hade. Huvudtemat i Lehis dröm är livets träd – som symboliserar ”Guds kärlek” som är ”det mest begärliga av allt” och ”det mest glädjande för själen” (1 Nephi 11:22–23; se också 1 Nephi 8:12, 15).

Lehi förklarade:

”Och det hände sig att jag gick fram och åt av dess frukt. Och jag fann att den var mycket söt, sötare än allt annat jag någonsin tidigare smakat. Ja, och jag såg att dess frukt var vit, och dess vithet överträffade allt jag någonsin hade sett.

Och då jag åt av dess frukt fyllde den min själ med mycket stor glädje. Därför började jag önska att även min familj skulle äta därav” (1 Nephi 8:11–12; kursivering tillagd).

Det största beviset på Guds kärlek till sina barn är Herrens Jesu Kristi jordiska verksamhet, försoningsoffer och uppståndelse. Trädets frukt kan ses som symbol för Frälsarens försonings välsignelser.

Lehis omedelbara reaktion efter att ha tagit del av frukten och upplevt stor glädje var en större önskan att dela med sig till och betjäna sin familj. Så när han vände sig mot Kristus, vände han sig även utåt i kärlek och tjänande.

En annan viktig berättelse i Mormons bok beskriver vad som hände en man som hette Enos efter att Gud hört och besvarat hans uppriktiga och värdjande bön.

Han sa:

”Och min själ hungrade, och jag föll på knä inför min Skapare och ropade till honom i mäktig bön och vädjan för min egen själ. Och hela dagen lång ropade jag till honom, ja, och när kvällen kom höjde jag fortfarande min röst så högt att den nådde himlarna.

Och det kom en röst till mig som sade: Enos, dina synder är dig förlåtna, och du skall bli välsignad.

Och jag, Enos, visste att Gud inte kunde ljuga, varför min skuld var utplånad.

Och jag sade: Herre, hur kan det ske?

Och han sade till mig: Tack vare din tro på Kristus som du aldrig förut har hört eller sett ... Stå därför upp, din tro har helat dig.

Nu hände det sig att *när jag hört dessa ord började jag känna en önskan om mina bröder nephiternas välfärd. Därför utgöt jag hela min själ inför Gud för dem*” (Enos 1:4–9; kursivering tillagd).

När Enos vände sig ”helhjärtat” (2 Nephi 31:13) till Herren ökade samtidigt hans omtanke om hans familjs, vänners och bekantas välfärd.

Den bestående lärdom vi får av dessa två berättelser är vikten av att i våra personliga liv uppleva välsignelserna i Jesu Kristi försoning, som förbereder oss för uppriktigt och ärligt tjänande som sträcker sig långt bortom de dagliga rutinerna. Liksom Lehi,

Enos och vår lille son i min berättelse, har vi som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga känt den vända som kommer av andlig oviss-het och synd. Vi har också upplevt reningen, sinnesfriden, den andliga läkedomen och förnyelsen och den vägledning som kommer först genom att lära och följa Frälsarens evangeli-ums principer.

Jesu Kristi försoning erbjuder den rening som behövs för att man ska bli ren, den lindrande salva som läker andliga sår och tar bort skuld, samt det skydd som hjälper oss vara trofasta i både goda och dåliga tider.

Det finns absolut sanning

För er släktingar och vänner som inte är medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga har jag försökt förklara de grundläggande anledning-arna till att vi är missionerar.

Absolut sanning finns i en värld som alltmer föraktar och avfärdar absoluta sanningar. En dag i fram-tiden ”skall alla knän böja sig” och ”alla tungor bekänna, Gud, Fadern, till ära, att Jesus Kristus är Herren” (se Fil. 2:10–11). Jesus Kristus är absolut den Evige Faderns enfödde Son. Som medlemmar i hans kyrka vittnar vi om att han lever och att hans kyrka har återställts i sin helhet i vår tid.

Den inbjudan vi ger er att få veta mer om och pröva vårt budskap kom-mer av de positiva verkningar som Jesu Kristi evangelium haft i våra liv. Ibland kan vi vara klumpiga, burdusa eller för envisa i våra försök. Vår enkla önskan är att berätta för er om de sanningar som är av största värde för oss.

Som en av Herrens apostlar, och med all min själs styrka, vittnar jag om hans gudomlighet och att han är verk-lig. Och jag inbjuder er att ”komma och se” (se Joh. 1:39) i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

President Thomas S. Monson

Tills vi möts igen

Må vi alla begrunda sanningarna vi har hört och må de hjälpa oss bli ännu mer ståndaktiga lärjungar.

Mina bröder och systrar, vi har upplevt två härliga dagar med inspirerade budskap.

Våra hjärtan har berörts och vår tro har stärkts när vi tagit del av anden som har varit närvarande under kon-ferenssessionerna. När vi nu avslutar konferensen tackar vi vår himmelske Fader för hans många välsignelser till oss.

Vi har blivit upplyfta och inspire-rade av den vackra musik som fram-förts under sessionerna. Bönerna som uppsänts har fört oss närmare himlen.

Jag vill uttrycka hela kyrkans innerliga tacksamhet mot våra bröder som har avlösts under konferensen. Vi kommer att sakna dem. Deras bidrag till Herrens verk har varit enormt och kom-mer att märkas i generationer framåt.

